

П Л Ж Т Е К А

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
IV
ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА 80 ЛВ.
ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобренъ и препоръчанъ отъ Министерство на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.
РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова смѣтка № 1328
БРОЙ
18

ПРИКАЗКА ЗА КРАДЕЦА И ЗА ТРИМАТА БАГДАТСКИ СЛѢПЦИ

(Изъ хиляда и една нощъ)

Въ времето на халифитѣ, въ Багдадъ живѣше единъ слѣпъ просякъ на име Бакбакъ. Той толкова бѣше свикналъ да ходи самъ по улицитѣ, че нѣмаше нужда отъ водачъ. Той имаше навикъ да тропе по портитѣ и да не се обажда докато му отворятъ.

Единъ денъ той потропа на вратата на една къща. Господарѣтъ, който бѣше слѣпъ, извика:

— Кой е тамъ?

Просякътъ не отговори нищо и потропа още веднѣжъ. Господарѣтъ напрасно питаше кой е, никой не му отговори. Той слѣзе, отвори и попита махалника какво иска.

— Дайте ми нѣщо, за име Божие, — каза Бакбакъ.

— Ти си слѣпецъ, струва ми се.

— Уви! да.

— Дай ржка, — каза господарѣтъ.

Слѣпецътъ протегна ржка, като мислѣше, че ще получи милостиня, но господарѣтъ го хвана за нея и му помогна да се качи въ стаята. Бакбакъ си помисли, че той го води тамъ, за да му даде да яде, както често се случваше съ него въ други къщи.

Когато влѣзоха въ стаята, господарѣтъ пушна къщата му, седна и отново го попита какво иска.

— Нели казахъ, отговори Бакбакъ, дайте ми нѣщо за име Божие.

— Добри слѣпце, всичко каквото мога да сторя за тебе е, да ти пожелае Богъ да ти върне зрѣнието.

— Та вие можахте да ми кажете това още на вратата.

— Ами ти защо не ми отговори още първия пжтъ, когато се потропа и азъ попитахъ: Кой е тамъ? Кой ти дава право да карашъ хората да слизатъ да ти отворятъ?

— Така съмъ свикналъ отдавна. Помогнете ми сега поне да слѣза, както ми помогнахте да се кача.

— Стѣлбата е предъ тебе, слѣзъ самъ, ако искашъ.

Просякътъ почна да слиза, но стѣпи погрѣшно и се изтъркули отъ срѣдата на стѣлбата до долу, като се удари доста лошо. Той съ мъка стана и си излѣзе, като стенѣше и ропташе противъ господаря на къщата, който го гледаше и се смѣеше.

Когато излизаше, минаваха двама негови другари-слѣпци, познаха го по гласа и се спрѣха да го попитатъ какво му е. Той имъ разказа какво му се бѣ случило и понеже нищо не бѣше събралъ презъ цѣлия денъ, прибави:

— Заклевамъ ви да ме придружите до дома, за да мога да взема предъ васъ отъ паритѣ, които сж общи на трима ни, та да си купя нѣщо за ядене.

Слѣпцитѣ се съгласиха и той ги заведе въ жилището си.

А пжкъ, господарѣтъ, който се отнесе толкова лошо съ просяка бѣше крадецъ. Той чу отъ прозорца всичко, каквото тѣ си казаха, тръгна следъ просяцитѣ и влѣзе заедно съ тѣхъ въ бедната къща, дето тѣ криеха паритѣ си.

Слѣпцитѣ седнаха и Бакбакъ взе думата:

— Братя, каза той, трѣбва да затворимъ вратата и да внимаваме да нѣма нѣкой чуждъ човѣкъ тука при насъ.

При тия думи крадецътъ се смути, но забеляза едно вжже вързано за тавана, хвана се за него и увисна въ въздуха, докато слѣпцитѣ затваряха вратата и обикаляха изъ стаята, опитвайки навсѣкжде съ бастунитѣ си.

Щомъ седнаха на мѣстата си, той слѣзе отъ вжжето и седна полекичка до Бакбакъ, който, като мислѣше, че е само съ слѣпцитѣ, каза:

— Братя, вие ме направихте пазачъ на паритѣ, които събираме отдавна. Азъ ще ви покажа, че не съмъ недостоеенъ за довърнето ви. Последния пжтъ когато бронихме, знаете, че имахме десетъ хиляди драхми и ги турихме въ десетъ човала. Ще ви дамъ да се увѣрите, че не съмъ ги пипналъ.

Като каза това, той изтегли изподъ стари парцали човалитѣ, единъ по единъ и ги подаде на другаритѣ си:

— Ето ги, по тежестъта можете да познаете, че сж пълни; а ако искате, можемъ и да ги преброимъ.

— Ние ти вѣрваме, му казаха единодушно двамата слѣпци, и понеже сме се събрали, ще похапнемъ заедно.

Тогава Бакбакъ отвори единъ човалъ, извади десетъ драхми и другитѣ двама слѣпци направиха като него.

После единиятъ отъ тѣхъ събра всичкитѣ пари и съ хиляди предпазвания излѣзе да купи нѣщо за ядене.

Следъ малко той се върна, затвори грижливо вратата и извади отъ торбата си хлѣбъ, сирене, плодове и дори паста, сложи ги предъ приятелитѣ си и всички започнаха да ядатъ.

Седналъ отъ дѣсната страна на Бакбакъ, крадецътъ избираше най-хубавото отъ яденето и ядѣше, като се пазеше да не прави шумъ, но колкото и да се ста-

раеше, просякътъ го чу да дѣвчи и извика:

— Тежко ни! Тука има чужденецъ. И като каза това, той протегна ржка, хвана натрапника, хвърли се върху него и го заудря съ юмруци.

Другитѣ слѣпци сжщо завикаха и почнаха да удрятъ слѣпеца, който се бранеше както може. Понеже бѣше якъ, пжкъ и виждаше, той нанасяше яростни удари ту на единия, ту на другия и викаше и „дрѣжете крадеца“ по-силно отъ противникитѣ си.

Сѣседитѣ дотичаха, изкъртиха вратата и съ голѣма мъка разтърваха просяцитѣ и крадеца.

— Този човѣкъ, отговори Бакбакъ, който още държеше за ржката крадеца, се е вмѣкналъ тука за да ни задигне паритѣ; той е крадецъ.

Крадецътъ, който си затвори очитѣ щомъ видѣ, че сѣседитѣ идатъ, се престори на слѣпъ и извика:

— Какъвъ лъжецъ! Кълна се, че съмъ тѣхенъ съдружникъ, а тѣ не искатъ да ми дадатъ частъта, която ми се пада. И тримата сж противъ мене и азъ искамъ справедливостъ.

Сѣседитѣ не можеха да се бъркатъ въ разправията имъ и ги заведоха при сждията.

Крадецътъ, който още се приструваше на слѣпъ, безъ да чака сждията да го попита каза:

— Господарю, понеже сте натоваренъ да раздавате правосудие, ще ви заявя, че ние и четиримата сме престѣпници. Но сме се заклели, да не признаваме нищо, освенъ ако ни биятъ. Та, ако искате да узнаете престѣплението ни, заповѣдайте да ни биятъ, като почнете отъ мене.

Бакбакъ поиска да каже нѣщо, но му заповѣдаха да мълчи и започнаха да биятъ крадеца съ тояга. Той изтърпѣ тридесетъ удара и после, преструвайки се, че не може да търпи вече, отвори най-напредъ едното си око, после и другото и започна да моли сждията да заповѣда да спратъ.

Сждията, като видѣ, че крадецътъ го гледа съ отворени очи много се зачуди:

— Проклетнико, извика той, какво значи това чудо?

— Господарю, отговори крадецътъ, касае се за една важна тайна, ако ме помилвате и ми дадете като залогъ за обещанието си прѣстена, който е на прѣста ви, готовъ съмъ да ви открия.

Сждията заповѣда да престанатъ да го биятъ, даде му прѣстена си и обеща, че ще го помилва.

— Като се осланямъ на това обещание, каза крадецътъ, ще изповѣдамъ, господарю, че другаритѣ ми и азъ виждаме много добре. Преструваме се на слѣпци, за да можеме свободно да влизаме по къщитѣ. Изповѣдамъ сжщо, че благодарение на тази преструвка, сполучихме да спечелимъ заедно десетъ хиляди драхми. Днесъ поискахъ двеста хиляди и петстотинъ драхми, които ми се падатъ, но тѣ се нахвърлиха върху менъ и започнаха да ме биятъ — ето, сѣседитѣ, които ни разтърваха, ще кажатъ, че е така.

Чакамъ да отсждите право, господарю, и да ги накарате да ми дадатъ сумата, която ми се пада. Ако пжкъ искате другаритѣ ми да потвърдятъ истината, която казвамъ, накарайте да имъ ударятъ три пжти по толкова тояги, колкото удариха на мене; ще видите, че и тѣ ще си отворятъ очитѣ, като мене.

Бакбакъ и другитѣ двама слѣпци завикаха, че той безсрамно лъже, но сждията не искаше и да чуе.

— Разбойници, извика той, значи така се преструвате на слѣпци, да лъжете милостивитѣ хора и да вършите престѣпления!

И той заповѣда да имъ ударятъ по двеста тояги. Когато ги биеха, крадецътъ викаше:

— А бе братя, отворете си очитѣ, не чакайте да ви пребиятъ, та тогава да дрзнаете.

И най-после се обърна къмъ сждията и каза:

— Господарю, виждамъ, че не искатъ да признаятъ измамата и нѣма да си отворятъ очитѣ. По-добре е да ги помилватъ и да изпратитъ нѣкого съ мене да вземемъ десетѣ хиляди драхми, които тѣ скриха.

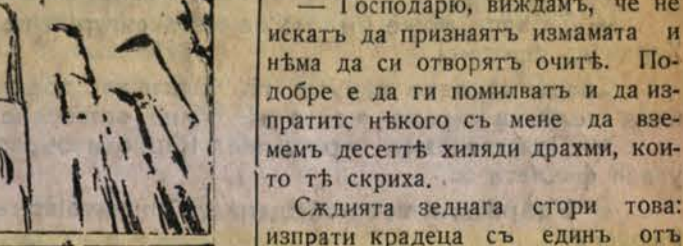
Сждията зеднага стори това: изпрати крадеца съ единъ отъ хората си и тѣ донесоха десетѣ човала; той заповѣда да отброятъ две хиляди и петстотинъ драхми на крадеца, а останалото задържа за себе си. И като мислѣше, че Бакбакъ и другаритѣ му отъ инатъ не искатъ да си отворятъ очитѣ, заповѣда да ги изгонятъ отъ града.

ДЖИМЪ
ДЖУНГЛАТА
ОТЪ
АЛЕКС. РАЙМОНЪ

Ита, дрсиранията пантера на Зибъ, спасява Джимъ отъ една опасностъ — Криспенъ Всеядецътъ, залегналъ въ единъ опасенъ проходъ се брѣше прицелилъ въ нашия герой Джимъ, скритъ задъ една малка скала. За щастие, пантерата пристига на време и застава стария врагъ на Джимъ да изпусне картчницата.

Криспенъ не изпуска отъ погледъ пантерата и отстъпва назадъ, като се мъчи да навѣри револвера си... Но той се спъва отъ една скала и се премѣта въ пропастьта

Я гледай! Би рекълъ човѣкъ пантерата на Зибъ... А ето и Зибъ съ едно момиче!

Другарю Зибъ, твоюта пантера ми спаси живота! Тоя старъ разбойникъ шѣше да ме убие съ картчницата си... Ами кое е това момиче и защо плаче?

Това е Меджи, племенницата на Криспенъ, който падна въ пропастьта

Той бѣше зълъ и жестокъ! Направилъ е много пакости... Но ми бѣше единственъя роднина на свѣта!!

Рано или късно той трѣбваше да свърши така, Меджи... Така е по-добре за всѣ